

Armin Kõomägi

GOGLOMOV

Ühe nutuse sügispäeva hallil ja rõskel pärastlõunal sisenes linnakesse N porisevõitu automobiil. Saksa tööstuse omaaegse lipulaeva parematest päevadest oli möödunud aastakest viisteist või nii. Nüüd võis sellistes autodes kohata siilisoenguga sitkeid noorukeid, keda ei jäta külmaks ei kontinenti vaevavad pagulasküsimused ega uue perekonnaseaduse neetud rakendussätted. Aga meie automobiil, mille külgedele joonistatud porimustrid andsid aimu pikast läbitud teekonnast, tõi linnakesse N hoopiski mitte sedalaadi isiku. Seitsmenda seeria BMW roolis istus mees, ei peen ega paks, kes polnud enam noor, kuid kelle kohta ei sobiks kuidagi ka „vana“ ütelda. Elu oli mehe tumedasse soengusse nii kaunilt ja kunstiliselt külvanud hõbehalle karvu, et seda imetledes pidi iga naine tundma külgetõmmet, iga mees kadedust. Mehe sügavpruunid silmad läikisid sõbralikult ja natuke uniselt, nagu kaks vastkoorunud kastanimuna. Tugev nina, enesekindel laup, mehelikud huuled, kaunilt põetud soliidne paarinädalane habe (samuti hõbedaga segatud), kõik see harmoneerus mehe jumeka näonahaga, mille soe ja terve toon ei pärinenud justkui siinsest kliimavöötimest.

Möödudes mõõdukal kiirusel mõlemal pool teed seisvatest tummadest majadest, paiskas auto õhku tuulekeerisesse ehmatatud vahtralehti, mis jäid pikaks ajaks võõrast masinat jälitama, nagu kamp kasimata surnud hingi mõnest ammu möödunud sajandist. Sohver aga, nahkkindas käsi laisalt roolirattal, vaatas välja kord ühest, kord teisest küljeaknast, andes pakside kulmude kergitades asulale justkui mingit ainult talle endale arusaadavat hinnangut.

Jõudnud linna keskele keeras auto vanalinna kitsastele tänavatele, ehmatas õhku hakiparve ja paar turris tuvi. Kusagil haugatas koer, kuid mitte eriti innukalt. Ühest suuremast lombist pritsis rataste alt porist vett majaseinale, millel ilutses kellegi ebakindla käega kirjutatud väide: „ainult mina tean, mis on armastus“.

Auto pargiti selleks ettenähtud kohta ja hetk hiljem seisis mees, ühes käes teadmata ajastust pärit kohver, teises must kaabu, hotelli vastuvõtus. Mees vaatas tühjas ruumis uurivalt ringi, kui korraga tõosis leti tagant, otsekui maa alt, unine vormiriides neiu, manas suule midagi naeratuse sarnast ja ütles vaikse, mitte eriti ilusa häälega: „Tere tulemast hotelli London, härra...?“

„Goglomov,“ vastas mees ja asus täitma blanketti suurte selgete trükitähtedega, nii nagu selle päitses palutud. Ta võttis kõige kallima toa üheks nädalaks ja maksis kogu summa sularahas ette. Hommikusöögi tellis ta endale tupp, edastades neiu selleks detailsed juhised, alati kella kümneks. Ta oleks eelistanud kella üheteistkümneks, aga hotelli süsteem seda paraku ei võimaldanud. Selles osas sarnanesid kõik hotellid üksteisega, justkui oleks tegu miski üleilmse paindumatu kartelliga.

Toas, mille avarus pakkus meeldiva üllatuse, pakkis mees oma asjad lahti ja jäi siis akna all seistes piipu suitsetama. Suitsetamist keelavat silti kirjutuslaual ignoreeris ta rahuliku ja veidi tüdinud ükskõiksusega.

Nii kui pimenes, vajus mees voodisse. Kardinat vahelt meelitas linn oma värviliste tuledega, aga meie jutustuse tegelasele kutse ei mõjunud. Pikkamisi sulgusid ta silmalaud ning linnal ei jäänud üle muud, kui hakata otsima endale mõnda uut ohvrit.

Hommikul, mõni minut enne kümnet ärkas mees koputuse peale. Ta avas silmad ja, ühtegi muud liigutust tegemata, hüüdis: „Sisse!“ Ikka veel voodis ja täpselt samas asendis, millesse ta eelmisel õhtul justkui kivistunud oli, nägi mees magamistoast, kuidas elutuppa sõitis ratastel laud, kaetud uhkemalt, kui sisu seda eeldaks. Lükkaajat ennast ei paistnud. Uks sulgus kellegi järel. „Kummitus“, mõtles mees ja uinus uuesti.

Kusagil kella kolme ajal väljus mees hotellist, ning tegemata välja peenest tüütust vihmast, asus otsima mõne esimese ettejuhtuva, tõesti ükskõik millise, mobiiloperaatori poekest. Soetanud ettemaksuga kõnekaardi, pistis ta selle oma vanasse Nokiasse ja õppis keerulisevõitu numbri hoolega pähe.

Seejärel võttis mees suuna kesklinnast välja, esimesse ettejuhtuvasse magalarajooni. Kõndides ei olnud ta sugugi ükskõikne. Jäi mulje, et ta hindab iga bussipeatust, väikest või suuremat poekest. Ühtelugu mees peatus, vaadates enda ümber, katsudes justkui mõistatada inimeste liikumise loogikat või ära arvata selles peituvat korrapära lähtealuseid. Erilist huvi pakkusid mehele teadetetahvlid. Mõne sellise ees süütas ta piibu ja süvenes kümneteks pikkadeks minutiteks, justkui kavatsedes kõik inimlikud teated mitte ainult läbi lugeda vaid takkatippu ka pähe õppida.

Mõne aja pärast maandus härra Goglomov väikeses kohvikus. Tellinud tassikese teed ja tema jaoks tundmatu koogi, võttis ta põuetaskust märkmepaberi, millele kirjutas korrektsete suurte trükitähtedega: SAADAN TEID KUSAGILE. Ta vaatas aknast välja, otsides avanevast vaatest justkui reaktsiooni kirjutatule, kuid kortsutas siis paberi kokku ja proovis uuesti. TULEN TEILE TÖÖLE VASTU. Ent võtnud tükikese võõramaitselist kooki, loobus ta sellestki sõnastusest. Lõpuks ilmus paberile: PIKUTAN PAAR TUNDI TEIE DIIVANIL. Jäänud tulemusega rahule, lisas mees telefoninumbri, mille oli just hiljuti pähe õppinud. Ta jõi lõpuni tee, jättis pool koogist järele ning lahkus, et kleepida paberikene selleks hoolikalt välja valitud bussipeatuse paviljoni seinale.

Õhtul hotellis istus härra Goglomov oma numbritoas, vaatas aknast välja ja nautis piipu. Tuled juba põlesid. Sinised ja punased ja kollased, isegi rohelisi oli. Vaene linn pidi endast kõik välja pigistama. Tänavalt kostis summutatud hääli, mõned neist täis järeleaidatud bravuuri, nii et päris tühjade kätega linnake arvatavasti ei jäänud. Goglomov võttis kätte telekapuldi, mõtles juba, et vajutab punasele nupule sellel, ent loobus viimasel hetkel. Ta tõsis korraks püsti, tegi kaks vaevalist sammu, siis istus. Siis võttis püksid jalast ja heitis diivanile pikali. Helises telefon. Nokia polüfooniline valss täitis hämarasse melanhooliasse vajunud numbritoa. Goglomov lasi meeldival melodial mõnda aega mängida enne kui vastas.

„Tere õhtust,“ ütles võõras naishääl.

„Tere,“ vastas Goglomov.

„Mina olen Malle,“ jätkas naine peale väikest pausi.

„Väga meeldiv. Minu nimi on Kalle.“

„Kalle? Väga meeldiv. Seda et... Mida te sellega mõtlete?“

Goglomov seletas rahulikult, aeglaselt, sundides hääletämbri usaldusväärselt madalaks, lisades juurde justkui mõnest vanast heast filmist pärit draamat, mis võiks kuulajas esile kutsuda klassikalist naiselikku kaastunnet või midagi säärast. Ta kinnitas, et see on kõik, mida ta tahab, et ta teeb seda puhtast südamest, täiesti omakasupüüdmatult, et tema peale võib kindel olla, ning ainus vastutasu, millega ta nõustub, on taldrikutäis auravat kodust suppi.

„Selge,“ ütles naine peale väikest pausi. „Ma mõtlen järele.“

Goglomov lülitas telefoni välja ja uinus.

Hommikul, kusagil üheteistkümne paiku, kui Goglomov just parasjagu teist keedetud muna kooris, saabus sõnum. Malle saatis oma aadressi ja kellaaja, millal Kalle tulla võib. Goglomov lülitas telefoni välja ja lõpetas hommikusöögi. Seejärel popsutas akna all piipu. Pärast seda heitis voodisse, võttis

kätte telekapuldi ja, enne kui jõudis mõnele nupule vajutada, uinus nagu kõhu mõnusasti täis vitsutanud kassipoeg.

Kokkulepitud kellaajal seisis Goglomov äärelinna puitmaja teise korruse korteri ukse taga. Seljas pikk hele vihnamantel, jalas korralikult viksitud kingad, peas kaabu. Ta vajutas kella, kuid kuna heli sellele ei järgnenud, koputas. Peaaegu kohe avanes uks, aga mitte see, millele koputati, vaid naabri oma. Ukseprakku ilmus kellegi vanamuti uudishimulik nägu, kes vaatas mehe kärmesti üle ja sõnas: „Oo!“ Siis naabri uks sulgus ja selle asemel avanes teine, see mille avanemist tegelikult oodati.

Naine oli keskmist kasvu, vanuses kusagil nelja- ja viiekümne vahel, kena soenguga. Ta kandis kvaliteetselt õmmeldud, kuid mitte kõige värskemat kleiti, sellist, mis talje hästi välja joonistab. Taljel polnud viga. Kui Goglomovi pilk pikkadesse rippuvatesse kõrvarõngastesse takerdus, kattus naise lihtne nägu roosa ja häbeliku õhetusega.

Goglomov juhatati elutuppa, mille mõõtmed jäid hotelli omadele alla. Naine osutas käega diivanile ja noogutas külalislahkelt. Külaline heitis pikali, otsides mugavamast asendist. Õige pea ta selle ka leidis. Perenaine aga võttis istet toa nurgas tugitoolis ja selga seljatoele toetamata jäi oma tellitud teenusele häbelikult, ise üleni pinges, otsa vaatama. Mehe silmad vajusid järk-järgult kinni ning Malle, kes ei osanud uudes situatsioonis teha midagi mõistlikku, asus ennastunustavalt närima huuli, kuni mesimagus ja lilleliselt lõhnav huulepulgakiht nendelt lõplikult kadus.

Varsti rahunes Malle maha ja lõdvestus. Võõras mees tema diivanil magas sügavat und, norisedes õige vaikselt, üldsegi mitte häirivalt, teatud mõttes armsalt lausa. Naine uuris mehe nägu. Selle mehised jooned mõjusid enneolematult turvaliselt, vabad igasugusest maskuliinsest agressiivsusest. Samas ei olnud tegemist mingi kulunud vanaätiga. Ei. Kalle võis olla isegi temast endast vaata et nooremgi. Riided mehe seljas mõjusid küll ajatult, kuid nägid igati korralikud välja. Iseäranis kaabu, mille võõras sisenedes peast oli võtnud, äratas automaatselt seletamatut usaldust, justkui oleks selle žestiga toodud härrasmehelikke tervitusi ja sügavat lugupidamist mingitest kaugetest õilsatest aegadest.

Malle istus ja vaatas. Sõitis aeglaselt kätega mööda oma pingul reisi, muudkui edasi ja tagasi, edasi ja tagasi, ja aina vaatas. Paljude aastate eest, kui siin, sellel samal diivanil oli viimati lamanud mees, vaatas Malle toda mehepoega sootuks teisiti. Äreva pilguga, milles iga hetk oli kokku varisemas klots klotsi peale ehitatud lootus, milles arusaamine elust ja unistus tulevikust giljotineeriti väljapääsmatu meeletu teravaks ihutud vikatiga. Aga see uus lamava mehe kuju mõjus kui ohutu natüürmort. Selline puhtsüdamlik passiivsus teda ei häirinud. Tema ees ei lamanud ennast täiskaerinud logard või ravimatu meesšovinist. Siin lamas lihtsalt üks päris kena ja normaalne mees. Tema diivanil. Ning see teadmine, see imepisike, maailma silme eest veel esialgu peidetud fakt, asus vähehaaval Malles taastama midagi, millela temasugused tragid ja korralikud naised tunnevad end ebatäiuslike ja alaväärsetena. Mõelda vaid, ka tema diivanil lamab mees. Ja mitte niisama keegi, vaid uhkete kulmude ja kauni ning hoolitsetud habemega. Võluv nagu... nagu... George Clooney. Vot nii. Ta ei jää teistele naistele alla. Naeratus ilmus Malle suule. Ta läks kööki ja pani frikadellisuppi keema.

Hommikul, peale einet ja piipu, lülitas Goglomov telefoni sisse. Teda tervitasid neli vastamata kõnet tundmatutelt numbritelt ja tekstisõnum Mallelt, mille mees kustutas sisu lugemata. Ta ringutas, uuris peeglist veidi oma habet, eemaldas väljaturritava ninakarva ja heitis voodile. Tuba oli mõnusalt soojaks köetud. Kliimaseade seinal näitas mehe palvel 26 kraadi Celsiuse järgi. Päev ei hiilanud valgusega, ja nii polnud ka mingi ime, et juba mõne minuti möödudes kostis laialt kaheinimesevoodilt vaikset, nurrumist meenutavat norinat.

Kuid pikalt Goglomovile asu ei antud. Ei möödunud poolt tundigi, kui tuttav valsiviis katkestas me kangelase õiglase puhkepausi, mistõttu ta uneähmis end voodis küünarnukkidele ajas. Vibratsioonirežiimil telefon muudkui laulis ja tantsis poleeritud lugemislaua, rõõmus ja tagasihoidmatu selle globaalse edu üle, millisest sadakond aastat tagasi lookese komponeerinud hispaania helilooja Tárrega vaevalt, et unistadagi oleks osanud. Goglomov ajas end tasapisi püsti, silus juukseid, kõhatas hääle puhtaks ja vastas.

„Tere...“ alustas peenike naishääl peale pisukest ehmatuspausi.

„Tere,“ vastas Goglomov, jällegi tavapärasest madalama tämbriga.

„Kas see ongi kõik nii, nagu te seda kirjeldate?“

„Jah,“ vastas Goglomov ja seletas rahuliku sugestiivse häälega kõik nii täpselt ja selgelt lahti, kui ta seda vähegi oskas ja antud olukorras vajalikuks pidas. Täpipealt nagu paar päeva tagasi proua Mallele.

„Aga...“ peaaegu piiksatas naine, kui oli Goglomovi ladusa seletuse ära kuulanud. „See kõik kõlab küll kaunilt ja siiralt, ja selle võrra ehk veidi usumatultki, aga kuidas ma võin teis kindel olla. Kus on garantii, et teil midagi nurjatut kavas ei ole?“

Surudes telefoni tugevasti põse vastu, jäi Goglomov mõttesse. Naine kuulas mehe sügavat ning õige pisut kahisevat hingamist. See kõlas, nagu hingaks teisepool telefoniliini keegi suur ja rahumeelne hiiglane. Kuigi meie teiega muidugi aimame, et säärase hingamise taga ei olnud ei rohkem ega vähem, kui härra pikaaegne ja igapäevane sinasõprus oma armsa piibuga.

„Mu proua, kuidas on teie nimi?“ küsis lõpuks Goglomov.

„Aino,“ vastas peenike hääl.

„Väga meeldiv, minu nimi on Eino.“

„Kas tõesti? Väga meeldiv, ülimalt meeldiv, tõepoolest.“

Nad vestlesid veidi, pöördudes nüüd teineteise poole eesnime pidi, ja leidsid viimaks üheskoos, et mingeid garantiisid polegi. Et selles mõttes ei erine mehe poolt pakutu mitte millegi poolest elust endast, mis samuti meile õieti midagi ei garanteeri. Kui igavene tiirutamine Päikese-nimelise tähe ümber välja arvata. Aino võttis aega järelemõtlemiseks ning lubas Einot tulemusest teavitada.

Järgmise päeva õhtul, kui hämarus oli linnalt juba jõudnud röövida selle haledavõitu kirevuse, peatus Goglomov arusaamatut värvi üheksakordse korterelamu vasakult teise trepikoja ees. Ta oli just vajutamas kindlat numbrit, kui korruga ümber mõtles, ja vajutas sellest järgmisele klahvile.

„Kes on?“ vastati kummalise, endassetõmbunud häälega. Oli see mees või naine, mine võta kinni.

„Tere õhtust! Ma tulin teie naabri, proua Aino juurde, aga siin üks klahv ei anna millegipärast signaali. Kas te avaksite palun.“

„Aino ka nüüd mõni proua,“ vastati talle teatraalselt ning katkestati ühendus. Kõlas lühike plärisev heli ja Goglomov astus trepikotta. Kui ta liftist seitsmendal korrusel väljus, märkas ta ühe praakil ukse vahel kohmetut liikumist. Sealtsamast immitses tugevat hapukapsa lõhna. Piilujast välja tegemata vajutas Goglomov proua Aino uksekella, varjates peopesaga haigutust.

Proua Aino nägi välja hirmus nääpsuke. Ta seisis esikus, oma külalisest paar peajagu lühem, ja peaaegu et värises justkui hirmust kange hiireke. Siiski püüdis ta ühtelugu naeratada, mis jättis tema väikesest nukulikust näokesest mulje, nagu oleks sel midagi viga, justkui vaevaks seda mingi miimiline rike. Kuid ta kohanes kiiresti. Viis, kuidas külaline rahulikult ja ebatavalise aeglusega ennast lahti riietas, andis proua Ainole võimaluse võõrast kõrvalt jälgida. Talle väga meeldisid mehe kastanpruunid silmad, tolle madal hääl, korrektselt põetud habe, mis esikutule valguses hõbedasi sädemeid pildus.

Elutoas jäid nad kõrvuti seisma raamaturiuli ette, nii lähestikku, et proua Aino tundis mehe lõhna. Ning seegi meeldis talle. Sellist lõhna polnud siin korteris kunagi varem olnud. Aino isegi sulges korraks silmad, kui seda uutmoodi lõhnavat hetke sisse hingas. Nad pöördusid teineteise poole ning nüüd avanes ka Goglomovil võimalus oma võõrustajale põhjalikum pilk heita. „Väga väike,“ mõtles ta endamisi ja naeratas soojalt. „Ja väga heleda nahaga. Peaaegu läbipaistva. Kleit, muidugi kleit. Kohe näha, et aastaid kasutamata. Aga kena iseenesest. Talje toob välja. Üsnagi maitsekas.“

Korraga Aino justkui ärkas millestki ja näitas käega toa teise otsa.

„Diivan! Siin ongi teie diivan, härra Eino. Olge lahke.“

Goglomov tänas viisakalt ja võttis diivanil istet. Aino aga lippas kööki rõõmsa lubadusega kohvi keeta. Kui ta kümne minuti pärast kandikuga tuppa sisenes, leidis ta eest magava mehe. Härra Eino oli end diivanil mõnusasti kerra tõmmanud ja norises vaikselt, näol õnnis ja kõikevõitev rahulolu.

Paar tundi hiljem, kui proua Aino oli jõudnud endale sisse kallata kannutäie musta kohvi, muutus miski tema muidu nii optimistlikult ootusärevas näos. Selles oleks justkui katkenud mingi lihaseid kooshoidev niit, mistõttu kõik kaunis ja meeldiv nüüd koost lagunes ja asendus millegagi, millest klassikalised mehepojad peavad paremaks suure kaarega mööda hiilida. Kõigepealt kukkus ta kohviserviisiga kolistama, heites samal ajal magaja suunas teravaid pilke, millest päriselt polnud veel kadunud kübeke lootust. Et sellele midagi ei järgnenud, tõusis proua Aino püsti ja tema nõudlik pilk tormas nüüd mööda tuba ringi, justkui midagi närviliselt otsides. Seejärel läks ta teise tuppa ning naases sealt, seljas kulunud kodune kittel, peas tolknevad lokirullid, jalas villased sokid, ning käivitas lärmaka tolmuimeja. Ta kolistas igasuguse valehäbita, ründas imuri otsaga diivanijalgu, aevastas mitu korda nii valjusti, et naabergi seda kuulma pidi, kuid varjatud eesmärki mitte miski ei täitnud. Diivanil pikutav võõras mees oli kui välja lülitatud. Lõpuks viskas proua Aino tolmuimasina käest ja põgenes oma tuppa, lajatades ukse pauguga kinni. Seal istus ta akna alla, ja tema nutused nuuksed segunesid Vikerraadio vihmade meeleolumuusikaga. Kui ta viimaks, jumal teab mis kell siis juba oli, ennast koguda suutis ja uuesti elutuppa hiilis, leidis ta eest tühja diivani.

Järgmisel päeval Goglomov telefoni sisse ei lülitanud. Eelmise päeva uni proua Aino diivanil ei osutunud täiuslikuks. Seetõttu tundis Goglomov end veidi räsitud ja mitte kuigi reipana. Kui ta pärastlõunaselt jalutuskäigult hotelli sisenes, pöördus tema poole neiu vastuvõtust. Seesama, mitte eriti ilusa häälega.

„Härra Goglomov!“

Goglomov peatus leti ees ja kergitas oma kadestamisväärseid kulme.

„Administraatori korraldusel paluti teile meelde tuletada, et meie hotellis ei suitsetata.“ Sõnad ei tulnud tütarlapse suust sugugi kergelt. Ta vaevles ilmselge ebamugavustunde käes, et temasugune mitte keegi (mis sest, et formaalses ja igati viisakas vormiriietuses) julgeb tõelisele härrale (kes on veel pealegi ettemakstud klient kõige kallimas sviidis) midagi säärast nina peale visata.

Goglomov aga, kuulanud selle vaevukuuldava etteheite ära, naeratas neiu nagu maailma parim isa ja vastas, et sellest on nüüd rohkem kui paarkümmend aastat, kui tema viimati sigareti ette pani. Neiu noogutas kergendustundega, lubades administraatorile teabe edasi anda. Ta isegi vabandas segaduse ja arusaamatuse pärast.

„Ah, mis te nüüd,“ ainult muigas Goglomov, pööras juba minekule, kui siiski veel korraks peatus, et lisada: „Palun öelge administraatorile edasi, et ma sooviksin homme hommikul kahe kanamuna asemel neli vutimuna.“

Toas lülitas Goglomov telefoni sisse ja istus akna alla piipu popsutama. Täna oli isegi päikest olnud. Kuigi Goglomovi tujule see mingisugust jälge ei jätnud. Elu oli teda õpetanud ilmastikunähtuste hindamisest loobuma. Iga ilmaga tuleb elada, selliselt kõlas tema elementaarne elutarkus.

Ei kulunud kaua aega, kui telefon oma igapäevast valssi alustas. Ümisenud pähekulunud meloodiale kaasa, vastas Goglomov veidi aja pärast kõnele.

„Halloo?“ küsis mõnevõrra kelmikas naishääl.

„Halloo,“ vastas Goglomov kätteõpitud tämbriga.

„Milline meeldiv hääl!“ Naine teisel pool toru elavnes ilmselgelt. „Ja kui põnev kuulutus. Milline taktitunne. Viis pluss.“

Miski ajas naist naerma. Ta naeris päris valjusti, aga mitte otse telefoni. Seltskondlikel kaalutlustel otsustas Goglomov naisele kaasa kõkutada. Kui nad lõpetasid, küsis mees:

„Kuidas on teie nimi?“

„Minu nimi?“ Ja jälle pistis naine naerma. Goglomov sekundeeris seegi kord.

„Minu nimi... on...“ venitas naine justkui veeriks tähti teadetetahvliilt. „Sandra!“

„Sandra?“ hüüatas Goglomov sedamaid. „Ei ole võimalik!“

„Mis mõttes?“ ehmus naine.

„Ei, ei midagi hullu,“ rahustas Goglomov, „lihtsalt, et minu nimi on Sander.“

„Tõesti? Milline kokkusattumus!“ Sellega sai naise naljatuju otsa.

„Kuidas te välja näete? Kirjeldage ennast.“

Goglomov astus peegli ette ja ladus kõik nähtu letile, täiesti ausalt, ilma igasuguste liialdusteta.

„Kas te olete kellegi moodi, kas te meenutate kedagi? Mõnda sportlast või näitlejat, mõnda kuulsust?“

Goglomov jäi mõttesse. Aegade jooksul oli ikka juhtunud, et keegi kas komplimentid, või jumal teab mis seletamatul põhjusel, oli leidnud temas sarnasuse mõne tuntud isikuga. Talle meenusid Pierce Brosnan ja Luis Figo, aga ka Burt Reynolds ning isegi Sean Connery. Keegi pakkus kunagi, et ta on Mart Mardisalu vanem vend, kuid see võis vabalt osutada ka jooanud inimese kohatuks naljaks. Ta mõtles veel, lastes silme eest läbi praegusaegsed ikoonid.

„George Clooney vast.“

Naise vastus viibis. „Clooney? George Clooney?“

„Midagi sinnapoole jah.“

„Sander, ütelge nüüd ausalt, kas te olete puhas ja terve?“

Hommikul täpselt kell kümme sõitis kaetud lauake numbrituppa. Nelja vuti- ja kahe kanamuna asemel seisis laual üks ja ainus hanemuna. Goglomov tõmbas piipu ja vahtis tõtt munaga, mille suurus mõjus eemaletõukavalt. Midagi puutumata lahkus ta hotellist, et einestada mõnes vanalinna kohvikus. Pärast hommikusööki jalutas natuke. Istus pingil. Suitsetas. Läks tagasi tuppa ja uinus. Õhtul mängis mõttega lülitada sisse televiisor, kuid mäng lõppes tavapäraselt, ehk tulemuseta. Õige aja saabudes pani ta ennast riidesse ja läks.

Aadress juhatas eramajade rajooni. Siin elasid asjalikud inimesed. Justkui reglemendi järgi hoolitsetud õued, kus eeskujulikud autod püüdsid avatud varjualustes möödujate kadedaid pilke. Ta peatus uhke kahekordse maja ees. Mitte moodne, pigem selliste klassikaliste püüdlustega, sambad, mingid nikerdused, purskkaev, raskepärane uks. Naabermaja ette veeres sportlik ja hinnaline elektriauto. Sellest väljuva paarikese uudishimulik pilk peatus Goglomovil. Goglomov puudutas kaabuserva ja noogutas neile. Naine sosistas midagi mehele, see kehtas õlgu, võttis autost mitu kilekotitait kraami ja nad kadusid. Goglomov vajutas kellanupule.

„Kes on?“ nurrus tuttav naishääl.

„Sander,“ vastas Goglomov magusamalt kui tal tavaks.

Uks avanes justkui pääs muinasjutulisse maailma. Avara esiku mahedas valguses seisis sihvakas üleslöödud daam. Ta kandis ehmatavalt liibuvaid teksaseid ja üsna nappi t-särgikest (samuti liubuvat), millele trükitud Monroe kurikuulsad musihuuled olid kahe liiga täiusliku rinna poolt ebaloomulikult välja venitatud. Naise peenele taljele etteheiteid teha polnud võimalik. Palja jala otsas ilutsesid kõrgete kontsadega tuhvlid, mille avatud otsad demonstreerisid veatut pediküüri, saavutatud nähtavasti uskumatu koguse inimtundide hinnaga. Naise poolpikad heledad lokkis juuksed mõjusid

kutsuvalt, kuid veidi ehk liiga otsekoheselt ja kataloogilikult. Mõlemal randmel kulises suur hulk ripatseid ja kette, kui naine kaht kätt kokku lüües hüüatas:

„Ja ongi Clooney, issand jumal.“

See oli väga uhke maja. Naine, kes nägi välja nagu igaveseks külmutatud kolmkümmend üheksa, võis Goglomovi hinnangul läheneda poolsajandile. Investeeringud välimusse olid end igati ära tasunud. Goglomov, või Sander, või Cloonyke, nagu perenaine teda omameheliku armastusväärseusega kohe kutsuma hakkas, kõndis Sandra järel, kes tema ees, nagu kõrgetel jalgadel graatsiline kurg, tutvustas oma külluslikku ja luksusest pakatavat territooriumi.

Peatunud elutoa pehmel vaibal, pöördus perenaine äkki Goglomovi poole ja võtnud oma siidpehmete pihkude vahele tolle soojad käed, ütles silma pilgutades ja poolsosinal:

„Muusikat ja konjakit!“

Siis lasi ta oma Cloonykesest korraks lahti ja oli mõne hetke pärast kahe ilmatu suure pokaaliga tagasi. Kusagilt, õigemini kohe igalt poolt, igast nurgast korraga, alustas mahe muusika. Selline magus ja veidi liiga ühemõtteline. Nad löid kokku ja jõid vaikides, silmad teineteises kinni. Siis pööras perenaine loki lehvikes ümber ja patsutas käega uhkele diivanile.

„Siin ongi meie diivan, Cloonyke. Ma olen kohe tagasi. Sekund.“

Ja ta lippas kusagile kergel sammul, täis erutatud ootusärevust ja mida kõike veel.

Goglomov vaatas enda ümber. Katsus diivani pehmust ja võttis istet.

Oma toas, oma kadedakstegevas buduaaris, tõmbas Sandra endalt kõik: pluusi (rinnahoidjat polnud), teksad, püksikud, kõik kulinad. Ta imetles oma peegelpilti, mis oli püsinud muutumatuna viimased paarkümmend aastat - nagu ilu etalon oma haripunktis, hetk enne katastroofi - ja juba kujutas end kuulsa naistemagnetist näitleja tugevate käte vahel. Otsides sahtlitest sobivat intiimpesu, võttis ta sisse lemmikpoose, näidates oma peegelpildile, kuidas ta seda kõike kohe nautima hakkab. Pesu peale, mis tegelikult koosnes paarist napist riidenartsust, heitis Sandra poolläbipaistva, õhus hõljuvate narmastega ääristatud hommikumantli (või oli see õhtumantel, kurat seda teab), sidus jalga jalanõud, mida enamus inimesi pole eluski näinud, ega arvatavasti saa ka kunagi nägema, ning, vajutanud peeglile tumepunase suudluse, suundus uhkelt jalga-jala ette tõstes tagasi oma aardekambrisse. Ta naeratas endamisi nagu emagepard ja tegi: rrrrr...

Goglomov, Sander ja George Clooney aga mõistagi magasid selleks ajaks juba kõik koos neile nii lahkesti pakutud diivanil. Nrrr...

Kõiksugu rollimängudes karastunud Sandra ei teinud teist nägugi. Ta kükitas oma saagi ette ja sosistas tallele kõrva: „Kuku!“

Mingit reaktsiooni külaliselt ei järgnenud. Too magas kolme vägilase kolmekordset und, diivani ees põrandal tühi konjakiklaas.

Sandra näoilme muutus. Ta tõusis püsti ja raputas magajat ebatavalise toorusega, milles puudus nüüd vähimgi külalislahkus. Uskumata oma silmi asus ta lamajat rusikatega kolkima, saavutades tulemuseks ainult selle, et too midagi läbi une norises ja siis teisele küljele keeras. Sandra karjatas. Siis veel. Lõpuks juba sellise loomaliku ahastusega, et naabermaja kardinat taga võis märgata ärevat liikumist. Siis virutas ta jalaga diivanilaua pihta, karjatas veelgi kõvemini, ja keksis jalast kinni haarates tagasi oma naiselike valduste suunas.

Seal varises ta põrandale, värises vihast, kuid pisaraid kulutamata. Kannatanud haledas ja ebamugavas asendis tunni või paar, Sandra lõpuks tõusis ja asus kiirustades sobrama paberites kirjutuslual. Leidnud viimaks mida otsis, luges ta endale selle sisu sõna-sõnalt ette: **PIKUTAN PAAR TUNDI TEIE DIIVANIL.**

Ta tõusis ja lonkas, kokku kortsutatud kuulutus näpus, elutuppa. Diivan seisis tühjana.

Linnal pole ju õigupoolest vigagi, mõtiskles Goglomov. Ta ootas rohelist tuld, nahkkindas käsi laisalt roolirattal. Ülekäigurajal komberdas räsitud mehenäss, peas kaabusarnane, justkui näritud peakate. Pooled lehed rippusid kangekaelselt puude väljasirutatud okstel. Aga sügis ei kiirustanud. Küll jõuab veel maha raputada kõik need kortsus lehed ja röömsad kastanimunad, linnalt maha pesta see väsima hakkav edevus. Kõrvalreas peatus veidi ülepakutud sportauto, selles istuvad noorsandid keerasid instinktiivselt Goglomovi suunas oma juhmivõitu näod. Süttis roheline tuli. Noorukid kadusid kummide vilinal. Kuhu küll? Vana bemari taha järjekorda kogunenud autojuhid andsid signaali, kuid Goglomov ei teinud neist välja. Oli tarvis N linnakesega hüvasti jätta. Ta vaatas puid ja elektriposte ja komberdavat meest, kes peatus tema küljeakna ees. Üksik määrdunud leht oli kleepunud mehe niiõelda kaabu külge. Goglomov lasi akna alla. „Andke midagi,“ sosistas mees poolsurnud hinge häälega, sirutades välja väriseva kasimata käe. „Elu on väljakannatamatu, perspektiivid ei anna ennast kätte. Andke midagi.“ Autode signaalidele lisandus vihaseid hõikeid. Goglomov vaatas meest, vajus mõttesse, siis kiskus Nokiast välja ettemakstud kõnekaardi ja surus selle mehele pihku. Kaheksateist vastamata kõnet pluss lühisõnum abieluettepanekuga.